



## مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۶۰۸

چه کسم من چه کسم من که بسی وسوسه مندم  
 گه از آن سوی کشندم گه از این سوی کشندم

ز کشاکش چو کمانم به کف گوش کشانم  
 قدر از بام درافتد چو در خانه ببندم

مگر استاره چرخم که ز برجی سوی برجی  
 به نحوسیش بگریم به سعودیش بخندم

به سما و به بروجش به هبوط و به عروجش  
 نفسی همتک بادم نفسی من هلاپندم

نفسی آتش سوزان نفسی سیل گریزان  
 ز چه اصلم ز چه فصلم به چه بازار خرندم

نفسی فوق طباقم نفسی شام و عراقم  
 نفسی غرق فراقم نفسی راز تو رندم

نفسی همره ماهم نفسی مست الهم  
نفسی یوسف چاهم نفسی جمله گزندم

نفسی رهزن و غولم نفسی تند و ملولم  
نفسی زین دو برونم که بر آن بام بلندم

بزن ای مطرب قانون هوس لیلی و مجنون  
که من از سلسله جستم وتد هوش بکندم

به خدا که نگریزی قدح مهر نریزی  
چه شود ای شه خوبان که کنی گوش به پندم

هله ای اول و آخر بده آن باده فاخر  
که شد این بزم منور به تو ای عشق پسندم

بده آن باده جانی ز خرابات معانی  
که بدان ارزد چاکر که از آن باده دهندم

بپران ناطق جان را تو از این منطق رسمی  
که نمی‌یابد میدان بگو حرف سمندم